

Књига пророка Данила – сто седма

Пророчки наратив: од Јероваама до Јосије и обнова старих стаза

Jeff Pippenger

2024-02-29

Године 1844, протестанти Сједињених Држава повукли су се из милеритског покрета и заузели свој пророчки положај као кћи Вавилона, како је то било предочено Јероваамовим успостављањем кривотвореног система богослужења када се његових десет северних племена одвојило од јужног царства Јуде. Јероваамова два златна телета, једно у граду Ветилу (што значи „дом Божји“ / Црква), а друго у Дану (што значи суд / Држава), предочавала су лажни систем Цркве и Државе који предочава Сједињене Државе. Сви елементи Јероваамовог кривотвореног система цркве и државе били су обликовани по истоветној структури изложеној у Ароновој побуни. Стога је Јероваамов кривотворени систем богослужења био обличје Ароновог кривотвореног система богослужења.

Јероваамов кривотворени систем представљао је систем богослужења који је протестантизам подржао када се одвојио од покрета првог анђела и постао кћи, или обличје римске звери папства. При самом успостављању Јероваамовог кривотвореног система, један пророк из Јуде суочио се с његовим олтаром и лажним системом богослужења. Године 1844, на самом почетку улоге отпадничког протестантизма у успостављању система богослужења представљеног као кћи Рима, милерити су, вером, ушли у Светињу над светињама небеске светиње и препознали суботу, те су тако представљали пророчки укор кћерима Рима, које су изабрале да и даље држе знак власти Рима — недељно богослужење.

Пророк из Јуде који се суочио с Јероваамом тада је и тамо изнео једно пророштво.

И повика против олтара речју Господњом, и рече: О олтару, олтару, овако говори Господ: Ево, родиће се син дому Давидову, по имену Јосија; и на теби ће принети свештенике узвишења који на теби каде, и кости људске биће спаљене на теби. И даде знамење истога дана, говорећи: Ово је знамење које је Господ казао: Ево, олтар ће се распасти, и просуће се пепео што је на њему. 1. Царевима 13:2, 3.

Пророштво је укључивало удвостручење речи „олтар“. Удвостручење неке речи или израза у пророштву представља симбол поруке другог анђела, те тако указује на 1844. годину, када је дошао други анђеол и протестантизам је пао, поставши кћи Вавилона. У исто време пророк је пружио знак, као што су и милерити 1844. године препознали знак суботе. Када је Јероваам у наредним стиховима запретио пророку, рука му је била одузета, чиме се упућује на жиг Вавилона који се намеће или на чело или на руку, и који, када се прими у духовном смислу, човека чини осакаћеним за вечност.

За потребе ове студије, разматрамо предсказање које је пророк изнео, указујући да ће се „дете родити дому Давидову, Јосија по имену; и на теби ће принети свештенике висина који на теби каде, и кости људске биће спаљене на теби“. Јосија значи „темељ Божји“ и

представља темеље адвентизма који су били изграђени управо у оној историји коју је типолошки предпочавало Јеровамово успостављање његовог лажног система богослужења. Над лажним системом богослужења који је Јероваам установио, Јосија ће извршити казну над свештеницима који су предводили у том кривотвореном богослужењу.

Пророк је био непослушан Господњој заповести да се не врати путем којим је дошао на Јеровамово устоличење, и да не једе нити пије у Ветиљу. Када је јео храну лажљивог пророка из Ветиља, био је постављен као симбол смрти која ће доћи на оне који ће после 1844. године изабрати да се врате и да једу доктрине и лажне пророчке методологије отпалог протестантизма, како је представљено побуном из 1863. године. Самртна постеља оних који су се побунили 1863. године биће иста самртна постеља као и код лажљивог пророка из Ветиља. Самртна постеља за отпали протестантизам била је историја од 11. августа 1840. до 1844. године, када су они, некадашњи изабрани Божји народ, били заобиђени и постали кћери Рима. Самртна постеља лаодикијског адвентизма такође ће бити између датума када је моћни анђеосишао 11. септембра 2001, као што је то учинио 1840. године, и часа великог земљотреса, који представља ускоро долазећи закон о недељи.

Дана 11. септембра 2001. године, отпочело је запечаћивање сто четрдесет и четири хиљаде, и анђеоси почео да пролази кроз Јерусалим стављајући знак на чело онима који уздишу и вапе због гадости које се чине у земљи (Сједињене Америчке Државе), и у цркви (лаодикијски адвентизам). Дана 11. септембра 2001. године, греси отаца, представљени четирима гадостима из Језекиља, постали су садашње истине провере у процесу запечаћивања који је тада отпочео.

Испит из 1863. године обухватао је темеље милеритског покрета, представљене „седам времена“ из двадесет шесте главе Левитске књиге, која су 1863. била одбачена. Тај испит је укључивао спремност или неспремност да се врате старим стазама Јеремијиним како би се пронашао починак позног дажда. Испит из 1888. године била је порука Лаодикијској цркви, коју су донели старешине Џоунс и Вагонер, а која је уједно била и порука о оправдању вером.

Године 1856, порука Лаодикији први пут је дошла у покрет милерита, и дошла је са умноженом светлошћу о „седам времена“, али су и искуство представљено лековима у поруци Лаодикији, и порука пророчке историје били одбачени 1863. године. Искуство је било представљено виђењем (march) „појаве“, а виђење (chazon) „пророчке историје“ такође је било одбачено. Обе те визије нашле су своје испуњење 22. октобра 1844. године, а деветнаест година касније обе су биле одбачене, јер Исус увек поистовећује крај са почетком.

Дана 11. септембра 2001. године, проба побуна из 1863. и 1888. године поново је постала истина провере, јер су обе биле повезане са старим стазама Јеремијиним. Тога датума стигла је порука позног дажда, а стигла је и проба из 1919. године, јер је 1919. године био изнет лажни еванђеље о Христу лишеном сваке пророчке важности, као кривотворена порука „мир и сигурност“. Када је моћни анђеосишао из осамнаесте главе Откривења сишао 11.

септембра 2001. године, испуњени су били стихови од један до три, а стихови од један до три представљају поруку „првог гласа“.

„Откуд сада вест да сам објавила да Њујорк треба да буде збрисан плимним таласом? То никада нисам рекла. Рекла сам, док сам гледала како се тамо подижу велике зграде, спрат за спратом: ‘Какви ће се страшни призори одиграти када Господ устане да страшно потресе земљу! Тада ће се испунити речи Откривења 18:1–3.’ Цело осамнаесто поглавље Откривења представља опомену о ономе што долази на земљу. Али немам никакву посебну светлост у погледу онога што долази на Њујорк, осим што знам да ће једнога дана велике зграде тамо бити оборене окретањем и превртањем Божје силе. Из светлости која ми је дата, знам да је разарање у свету. Једна реч од Господа, један додир Његове моћне силе, и ове масивне грађевине ће пасти. Одиграће се призори чију страхоту не можемо ни замислити.” Review and Herald, July 5, 1906.

Доласком анђела из Откривења осамнаест, позни дажд је почео да ромиња, и отпочела је „пророчка расправа“ представљена у другој глави Авакума. Расправа се водила око две методологије за разумевање библијског пророштва, као и око лажне и истините поруке позног дажда. Расправа се завршава када долази „други глас“ из Откривења осамнаест и објављује почетак Божјег извршног суда над савременим Вавилоном, и позива друго Божје стадо да изађе из Вавилонa. Долазак другог гласа означава крај историје запечаћивања сто четрдесет и четири хиљаде, што је представљено четвртом гадошћу, која заузврат представља четврто и последње поколење лаодикијског адвентизма како се клања сунцу, при скором доношењу закона о недељи.

Самртничка постеља отпадничког протестантизма, између силаска анђела и затворених врата 1844. године, била је праслика самртничке постеле лаодикијског адвентизма између силаска анђела и затворених врата ускоро долазећег недељног закона. Пророк из Јуде био је сахрањен у истом гробу као и лажљиви пророк из Ветилa, и када је цар Јосија започео своју реформу, стајао је пред управо тим гробом. Реформа цара Јосије, чије име представља „темеље Божје“, отпочела је када је Бог почео да води Свој народ последњих дана натраг темељима 11. септембра 2001. године. Његова реформа је отпочела када се приступило делу обнављања храма.

И догоди се осамнаесте године цара Јосије да цар посла Сафана, сина Азалијиног, сина Месуламовог, писара, у дом Господњи, говорећи: Иди горе к Хелкији, првосвештенику, да сабере сребро које се доноси у дом Господњи, што су чувари прага сакупили од народа; и нека га предају у руке онима који изводе радове, који надгледају дом Господњи; а ови нека га дају онима који раде у дому Господњем, да поправе оштећења на дому: дрводељама, зидарима и каменоресцима, и да купе дрвета и тесаног камена да се дом поправи. Али се од њих није тражио рачун за новац који им је био предат у руке, јер су поступали верно. И Хелкија, првосвештеник, рече Сафану писару: Нашао сам књигу закона у дому Господњем. И Хелкија даде књигу Сафану, и он је прочита. И Сафан писар дође к цару и поднесе цару извештај, говорећи: Слуге твоје сабраше новац који се нашао у дому и предадоше га у руке онима који изводе радове, који надгледају дом Господњи. И Сафан писар јави цару, говорећи: Хелкија свештеник ми је предао

једну књигу. И Сафан је прочита пред царем. И догоди се, кад је цар чуо речи књиге закона, да раздре хаљине своје. Тада цар заповеди Хелкији свештенику, и Ахикаму, сину Сафановом, и Ахбору, сину Михејином, и Сафану писару, и Асаји, слуги царевом, говорећи: Идите, питајте Господа за мене и за народ и за сву Јуду, у погледу речи ове књиге која је нађена; јер је велик гнев Господњи који се распалио на нас, зато што оци наши нису слушали речи ове књиге, да поступају по свему што је написано за нас. 2. Царевима 22:3–13.

Пророштво да ће се родити дете по имену Јосија указује на 11. септембар 2001. године, када је моћни анђео сишао и повео свој народ последњих дана натраг на старе стазе. Тај силазак био је предсказан силаском истог анђела 11. августа 1840. године. Оба силаска означила су испуњење једног пророштва о исламу. Историјска личност чије је име повезано са унапредшњим препознавањем и објављивањем унапред датог предсказања о испуњењу временског пророштва о исламу, које се налази у Откривењу 9:15, био је Јосија.

У оба силаска анђела из десете или осамнаесте главе Откривења, означено је име „Јосија“. Јосија Лич је изнео поруку о исламу која се испунила 11. августа 1840. године, а 11. септембра 2001. године у лаодикијском адвентизму испунило се пророчанство о рођењу детета по имену Јосија, које је непослушни пророк изнео у историји Јеровоама, док је анђео водио свој народ последњих дана назад ка темељној историји у којој је сучељавање непослушног пророка и Јеровоама доживело своје испуњење. Библијско сведочанство је указало на предсказање о Јосији који ће доћи, и када се 1844. године поновила историја коју је предочавао непослушни пророк, његово предсказање имена поново је било унето у пророчки наратив.

Дана 11. септембра 2001. године, Лав из племена Јудина повео је свој народ последњих дана назад на древне стазе Јеремијине, које су представљале четрдесет и шест година током којих је Весник завета подигао храм у који је изненада дошао 22. октобра 1844. године. Јосија је открио Мојсијево проклетство када је започео дело поправљања храма. Дело сто четрдесет и четири хиљаде Исаија представља као дело обнове.

И сазидаће древне пустоши, подићи ће негдашња опустошења, и обновиће опустошене градове, пустоши многих нараштаја. Исаија 61:4.

Дело Јосијино у поправљању и обнављању храма јесте дело за које Исаија указује да га извршује Божји народ последњих дана, јер сви пророци више говоре о последњим данима него о данима у којима су живели. То дело је такође било предображено онима који су изашли из Вавилона у време Јездрино.

Јер бејасмо робови; али нас Бог наш није оставио у ропству нашем, него нам је указао милост пред царевима персијским, да нам да оживљење, да подигнемо дом Бога свога и да поправимо његове пустоши, и да нам да зид у Јудеји и у Јерусалиму. Јездра 9:9.

Дело које је извршио Јездра било је остварено када су изашли из Вавилона, и оно представља дело обнове храма које је вршио Јосија, дело које Исаија поистовећује са Божјим народом последњих дана, и оно је отпочело 11. септембра 2001. године. У

Откривењу Јован такође поистовећује то дело.

И глас који чух с неба проговори ми опет, и рече: Иди, узми књижицу која је отворена у руци анђела који стоји на мору и на земљи. И отидох к анђелу, и рекох му: Дај ми књижицу. И рече ми: Узми је и поједи је; и загорчаће ти утробу, али ће ти у устима бити слатка као мед. И узех књижицу из руке анђелове, и поједох је; и беше у мојим устима слатка као мед; и чим је поједох, утроба ми загорча. И рече ми: Ваља ти опет пророковати пред многим народима и племенима и језицима и царевима. И би ми дата трска налик на штап; и анђеоло стаде, говорећи: Устани, и измери храм Божији, и жртвеник, и оне који се у њему клањају. А трем који је изван храма остави, и не мери га; јер је дат незнабошцима; и свети град газиће четрдесет и два месеца. И даћу власт мојим двојцима, и они ће пророковати хиљаду двеста и шездесет дана, обучени у кострети. Откривење 10:8–11:3.

У овом одломку Јован представља милерите који су појели поруку што је била у руци анђела када је Он сишао 11. августа 1840, али који су такође претрпели горко разочарање 22. октобра 1844. Стојећи у горком разочарању 1844. године, Јовану је речено да он, као симбол Божјег народа последњих дана, мора поновити искуство представљено периодом од 1840. до 1844. године, указујући тиме унапред на 11. септембар 2001. и на скори долазак недељног закона. Речено му је: „Треба опет да пророкујеш пред многим народима, и племенима, и језицима, и царевима“, што представља како је цео свет обасјан када анђеоло силази у Осамнаестом поглављу Откривења, када се историја Десетог поглавља Откривења понавља — „ред по ред“.

У вези са препознавањем историје која ће се поновити када Божји народ последњих дана поново буде пророковао, Јовану је било речено да „устане и измери“ храм Божији. Његово „мерење“ било је изричито одређено, јер је био постављен у годину 1844, где му је утроба постала горка због разочарања од 22. октобра. Било му је речено да измери храм, али да изостави двориште, за које му је било речено да представља време незнабожаца, када ће они газити двориште хиљаду двеста и шездесет година. Хиљаду двеста и шездесет година завршило се 1798. Јован је требало да отпочне своје мерење 1798. године и да изостави претходних хиљаду двеста и шездесет година, током којих су духовни храм и духовни Јерусалим били погажени. Он је стајао у разочарању 1844. године, тако да је од 1798. до 1844. четрдесет и шест година. Тих четрдесет и шест година представљају храм.

Када је Јован, будући да је Божји народ последњих дана требало поново да пророкује, као што је чинио од 1840. до 1844. године, требало да отпочне, они би започели онда када анђеоло сиђе при испуњењу једног пророштва о исламу. Њихово дело поновног пророковања захтевало би дело мерења храма, а то дело представљало би истраживање „стarih стаза“, што је била историја представљена „храмом“, која је започела у време краја 1798. године, а окончала се великим разочарањем 1844. године. Када су отпочели своје дело истраживања Јеремијиних старих стаза, које су Јованов „храм од четрдесет и шест година“, Мојсијево проклетство било је пронађено у рушевинама разасутим по целом храму, и испунило се предсказање о Јосији који има доћи. Дело Јосије такође је поново означено код Исаије:

И они који буду од тебе саградиће древне развалине; подигнућеш темеље многих нараштаја; и зваћеш се: Поправљач пролома, Обновитељ стаза за настањивање. Исаија 58:12.

Божји народ последњих дана требало је да обнови „стазе за насељавање“, које су Јеремијине „старе стазе“. Требало је да поново сагради древне пустоши, као што су то остваривали радници у историјама Јосије и Језде. Требало је да примени методологију „ред по ред“, јер не само да је требало да „поново подигне“ темељну историју адвентизма, која је представљена храмом од четрдесет и шест година, него је тиме требало и да „подигне темеље многих нараштаја“. Требало је да препозна да сваки реформни покрет представља темељно дело, да „ред по ред“ означава темеље последњих дана од 1798. до 1844. године. Требало је да поправи „пролом“, а пролом представља почетни расцеп на суду или зиду који отвара пут даљој несрећи. „Пролом“ који је требало поправити био је побуна из 1863. године.

Када је Јосија стигао 11. септембра 2001. године, Божји народ последњих дана вратио се Јеремијиним старим стазама и почео да мери милеритску историју. Открили су „пукотину“. Препознали су истину о драгуљима из Милеровог сна док су градили „древне развалине“. Открили су „седам времена“, као што је то учинио и Јосија, и обновили су истину о двадесет шестој глави Левитске књиге, и тако подигли „пређашња пустошења“. Када су обновили „прво“ и „последње“ пустошење из двадесет шесте главе Левитске књиге, тада су препознали да се једно завршило 1798, а друго 1844. године. Тако је њихово дело подизања пређашњих пустошења било управо онај „штап“ који је дат Јовану, а који му је омогућио да измери храм.

Лав из племена Јудина повео је свој народ натраг на старе стазе, да би могли пронаћи поруку позног дажда, а порука позног дажда јесте порука ислама трећег јео. Када су најзад открили две свете таблице Авакумове, како су представљене пионирским картама из 1843. и 1850. године, увидели су да је темељ обухватао „три јео“ из осме главе Откривења, и да се друго јео било завршило у темељној историји у којој је био подигнут милеритски храм. Тада су препознали да је разумевање правила троструке примене пророштава раније било успостављено од стране Лава из племена Јудина, како би, када се врате на старе стазе Јеремијине, могли препознати „одмор и освежење“, што је порука позног дажда трећег јео, која је поистовећена и утврђена са два сведока првог и другог јео.

Наставићемо ово проучавање у следећем чланку.

„Neprijatelj nastoji da odvрати umove naše braće i sestara od dela pripremanja naroda da opstane u ovim poslednjim danima. Njegove sofisterije imaju za cilj da odvedu umove od pogibli i dužnosti ovoga časa. Oni ni za šta smatraju svetlost koju je Hristos došao s neba da da Јовану за свој народ. Уће да призори који су управо пред нама нису од довољне важности да би им се посветила нарочита пањња. Они обеснађују истину небеског порекла и лишавају Бољји народ његовог ранијег искуства, дајући му уместо toga лаћну науку.

„Овако говори Господ: станите на путевима и гледајте, и питајте за старе стазе, где је добар пут, и идите њиме.“ Јеремија 6:16.

„Нека нико не настоји да ишчупа темеље наше вере — темеље који су на почетку нашег дела постављени молитвеним проучавањем Речи и откривењем. На тим темељима градимо већ последњих педесет година. Људи могу претпостављати да су пронашли нов пут и да могу положити јачи темељ од онога који је већ положен. Али то је велика обмана. Другога темеља нико не може поставити осим онога који је постављен.“

„У прошлости многи су се подухватили да сазидају нову веру, да утемеље нова начела. Али колико је дуго њихова грађевина опстала? Убрзо је пала, јер није била основана на Стени.

„Зар први ученици нису морали да се суоче са људским казивањима? Зар нису морали да слушају лажне теорије, а потом, учинивши све, да остану постојани, говорећи: ‘Јер темеља другога нико не може поставити осим онога који је постављен’? 1. Коринћанима 3:11.“

„Стога треба да држимо почетак свога поуздања постојаним до краја. Речи силе послате су од Бога и од Христа овом народу, изводећи га из света, тачку по тачку, у јасну светлост садашње истине. Уснама дотакнутим светим огњем, Божје слуге објављивале су поруку. Божански исказ ставио је свој печат на истинитост објављене истине.“
Testimonies, volume 8, 296, 297.